

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. D.**, bytem K. 42, J., zastoupený JUDr. Marií Petráčkovou, advokátkou se sídlem ulice Čoupkových 674/36, Brno, proti žalovaným: **1) Městský úřad Blansko**, se sídlem nám. Svobody 32/3, Blansko, **2) Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, **3) veřejný ochránce práv**, se sídlem Údolní 39, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2020, č. j. 29 A 224/2019 – 11,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaným **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížnost žalobce směřuje proti v záhlaví označenému usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla dle § 46 odst. 1 písm. a) a odst. 2 s. ř. s. odmítnuta jeho „žaloba proti nesprávnému postupu správních úřadů“.

[2] Jakožto důvod pro podání žaloby žalobce uvedl, že městys Jedovnice prostřednictvím své společnosti Olšovec s. r. o. porušuje vlastnické právo žalobce k pozemku parc. č. X vodní plocha (rybník), v k. ú. J., neboť jej obec využívá neoprávněně. Žalobce totiž (kvůli nesouhlasu s výší nájemného) v roce 2012 adresoval obci výpověď z nájmu pozemku a dosud nedošlo k uzavření dohody nové. Žalobce je toho názoru, že jednání obce lze kvalifikovat jako přestupek dle § 31 odst. 2 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských

rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), v rozhodném znění (dále jen „zákon o rybářství“), jehož projednání se u žalovaných neúspěšně domáhal.

[3] Žalobce v žalobě dále uvedl:

„Protože je porušováno moje ústavně zaručené vlastnické právo, zejména pak také zákon o rybářství (§ 3 zákona č. 99/2004 Sb.), domáhal jsem se u státních úřadů (všech tří žalovaných) projednání přestupku – správního deliktu. Shodně odmítli jednání s odkazem na soud. Nesplnili svoje úřední povinnosti. Proto podávám tuto správní žalobu. Stále zdůrazňuji, že žádný orgán státu nemůže porušování zákonů tolerovat, natož podporovat.

Navrhuji, aby soud uložil: 1. Městskému úřadu Blansko projednat přestupek podle § 31 zákona o rybářství s uložením odpovídající sankce. 2. Všem třem žalovaným zaslat žalobci písemnou omluvu za nesprávný úřední postup a zaslat symbolickou částku úhrady nákladů ve výši soudního poplatku 3000 Kč.“

[4] Krajský soud posoudil část podání žalobce jakožto žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, avšak dospěl k závěru, že žalobce po krajském soudu požaduje ochranu toliko svého domnělého práva na zahájení přestupkového řízení; takový nárok, aby k podanému podnětu bylo vždy zahájeno a vedeno přestupkové řízení, však jednotlivci nevzniká. V daném případě byl současně dle krajského soudu vyloučen i případný zásah do práv žalobce v pozici poškozeného spácháním jím tvrzeného přestupku, neboť krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného 1), že se v daném případě nemohlo jednat o přestupek ve smyslu § 31 odst. 2 zákona o rybářství (dle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 o jiný správní delikt).

[5] Žalobce byl přitom několikrát poučen o tom, že zákon o rybářství neřeší občanskoprávní spory mezi vlastníkem vodního díla a vlastníkem pozemku pod zátopou, přičemž byl odkázán na prostředky ochrany poskytované k řešení občanskoprávních sporů. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožnil, neboť byl rovněž toho názoru, že spor žalobce ohledně užívání jeho pozemku má soukromoprávní charakter. V projednávané věci chybí prvek nadřízenosti a podřízenosti, nejedná se o autoritativní rozhodování orgánu veřejné moci jakožto jedné strany o právech a povinnostech strany druhé, které je základní metodou právní regulace veřejnoprávních vztahů. K vyřešení soukromoprávního sporu mezi žalobcem a obcí tak dle krajského soudu nelze využít žádnou z žalob, o nichž rozhodují soudy ve správním soudnictví.

[6] V části, v níž se žalobce domáhal, aby krajský soud uložil žalovanému 1) projednat přestupek podle § 31 zákona o rybářství s uložením odpovídající sankce, tedy krajský soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že nezahájením přestupkového řízení nemohl být žalobce ani potenciálně zkrácen na svých právech (nejedná se pojmově o zásah správního orgánu).

[7] Ohledně části žaloby, v níž se žalobce domáhal toho, aby krajský soud žalovaným uložil povinnost písemné omluvy za nesprávný úřední postup, lze dle krajského soudu dospět k závěru, že se jedná o uplatnění nároku na náhradu škody, příp. zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, k čemuž jsou

pokračování

dle krajského soudu věcně příslušné okresní soudy rozhodující v občanském soudním řízení. Proto v této části krajský soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 2 s. ř. s. a současně žalobce ve smyslu uvedeného ustanovení poučil o možnosti podání takové občanskoprávní žaloby.

II.

Obsah kasační stížnosti

[8] Žalobce (stěžovatel) napadá usnesení krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně dovodil, že stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech, neboť § 3 zákona o rybářství chrání mj. vlastníky rybníků proti jejich neoprávněnému užívání třetími osobami a odmítnutím projednat takový přestupek žalovaní odepřeli stěžovateli právo na tuto ochranu.

[9] Stěžovatel také namítl, že se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom, že absenci vyhlášeného rybářského revíru považuje za okolnost vylučující spáchání přestupku. Přitom § 3 zákona o rybářství požaduje jako podmínku pro oprávněné provozování rybníkářství řádný právní titul k takovému užívání pozemku. Užívání rybníka též splňuje definici rybníkářství ve smyslu § 2 písm. b) rybářského zákona, když předmětný rybník tvoří rybníční soustavu Jedovnic a produkuje ryby a rybí násadu.

[10] Stěžovatel následně zaslal také doplnění kasační stížnosti, v němž konstatoval, že usnesením krajského soudu bylo porušeno jeho právo dle čl. 4 Ústavy a čl. 4 odst. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud neposuzoval existenci nezákonného zásahu způsobeného nezákonným vyřízením jeho podnětu. Byť dle § 42 správního řádu nemá žadatel právo, aby k jeho podnětu bylo správním orgánem zahajováno a vedeno řízení z moci úřední, není vyloučeno, že nesprávným vyřízením podnětu došlo k nezákonnému zásahu, jestliže žalovaný 1) stěžovateli nesdělil, proč společnost Olšovec s. r. o. zákon o rybářství hospodařením na pozemku stěžovatele neporušila. Závěr sdělení žalovaného 1) ze dne 28. 3. 2019, že řešení podnětu nespadá do jeho působnosti a jedná se o občanskoprávní spor, není dle stěžovatele řádným (zákonem předvídaným) vyřízením podnětu a představuje zásah do práva stěžovatele jakožto podatele podnětu na jeho vyřízení v souladu s § 42 správního řádu.

III.

Vyjádření žalovaných

[11] Žalovaný 1) ve svém vyjádření stručně uvedl, že s kasační stížností nesouhlasí, žádost stěžovatele ze dne 25. 3. 2019, označenou „*Správní delikt – žádost o projednání*“, posoudil tak, že nespadá do působnosti orgánu státní správy rybářství, neboť pozemek, kterého se jednání týká, není součástí rybářského revíru, není na něm povolen výkon rybářského práva a nedochází tedy k porušování zákona o rybářství. O tomto byl stěžovatel informován sdělením ze dne 28. 3. 2019 č. j. MBK 17471/2019, a dále se již stěžovatel na žalovaného 1) neobrátil. Žalovaný 1) tak podnět stěžovatele vyřídil zákonem předvídaným způsobem.

[12] Žalovaný 2) ke kasační stížnosti uvedl, že podněty stěžovatele řešil již v roce 2014, po té opakovaně v roce 2018. Na všechny tyto podněty žalovaný 2) neprodleně reagoval, nicméně stěžovatel nepřijal jeho vysvětlení a opakovaně se domáhal zahájení přestupkového řízení. Žalovaný 2) se plně ztotožnil se závěry krajského soudu.

[13] Žalovaný 3) ve svém vyjádření především upozornil na skutečnost, že není dle zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, nadán pravomocí k rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a proto nenaplnuje definici správního orgánu podle § 4 odst. 1 s. ř. s. a nevztahuje se tedy na něj pravomoc správních soudů. Tuto skutečnost ostatně dokládá i to, že právní zástupkyně stěžovatele v doplnění kasační stížnosti již veřejného ochránce práv jako žalovaného neoznačuje. Z uvedených důvodů není pro rozhodování soudu v dané věci potřebné, aby se žalovaný 3) podrobněji vyjadřoval k vyřizování podnětu, se kterým se stěžovatel v minulosti na žalovaného 3) obrátil.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení napadeného usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Zdejší soud především předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53). Nejvyšší správní soud se však v této věci nemohl zabývat věcí samou, proto neposuzoval, zda stěžovatelem tvrzená situace měla vést k zahájení přestupkového řízení.

[17] Na úvod Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné také uvést, že v řízení o kasační stížnosti jednal rovněž s žalovaným 3), avšak pouze na základě toho, že veřejný ochránce práv byl za jednoho z žalovaných označen v žalobě a tudíž i v napadeném rozhodnutí krajského soudu, neboť vzhledem k odmítnutí žaloby se krajský soud pasivní legitimací žalovaného 3) nezabýval. Nejvyšší správní soud vychází z okruhu účastníků řízení, jak byl vymezen v řízení před krajským soudem (§ 105 odst. 1 s. ř. s.), nicméně musí přisvědčit veřejnému ochránci práv, že tento orgán nevykonává dle zákona č. 349/1999 Sb.

pokračování

vrchnostenskou veřejnou správu, a tudíž by ani v případě projednatelnosti posuzované žaloby nemohl být v uvedené věci již jen z tohoto důvodu pasivně legitimován.

[18] Krajský soud žalobu stěžovatele odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v části, v níž se stěžovatel domáhal projednání přestupku, a dále krajský soud odmítl žalobu dle § 46 odst. 2 s. ř. s. v části, v níž stěžovatel žádal o omluvu za údajně nesprávný úřední postup. Proti odmítnutí této druhé části žaloby námitky stěžovatele nesměřovaly, a proto se jím Nejvyšší správní soud nezabýval.

[19] Pokud jde o vymezení stěžovatelem tvrzeného zásahu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak vyplývá z výše uvedeného obsahu žaloby, stěžovatel ho sice stručně, avšak jasně vymezil jako nezahájení řízení o přestupku, resp. neprojednání přestupku, což potvrdil i v doplnění kasační stížnosti, v němž konstatoval, že žalobou „na nesprávný postup úřadů“ se domáhal projednání přestupku a omluvy za nesprávný úřední postup. S ohledem na vázanost soudu nejen obsahem žaloby, ale i žalobním petitem tak nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že krajský soud pochybil, jestliže se nezabýval tím, jak byly jeho podněty dle § 42 správního řádu žalovaným 1) či žalovaným 2) vyřízeny, resp. tím, zda stěžovateli tyto správní orgány sdělily, proč společnost Olšovec s. r. o. dle jejich posouzení zákon o rybářství hospodařením na pozemku stěžovatele neporušila.

[20] Nejvyšší správní soud tedy shodně s krajským soudem dospěl k závěru, že stěžovatel se podanou žalobou domáhal zahájení přestupkového řízení. Tento typ řízení je přitom ovládán principem oficiality, tedy správní orgán má právo i povinnost zahájit řízení, jakmile zjistí, že nastala skutečnost předvídaná zákonem, a dále se toto řízení řídí i principem legality, podle něhož je příslušný orgán povinen stíhat všechny delikty, o nichž se dozví. Naopak se v něm neuplatní zásada dispoziční, dle které je účastník oprávněn nakládat předmětem řízení. Pokud příslušný správní orgán dospěje k závěru, že je zde důvodné podezření ze spáchání přestupku, je nejen oprávněn, ale i povinen správní řízení z moci úřední zahájit. Tomu odpovídá právní úprava posuzování podnětů k zahájení řízení z moci úřední dle § 42 správního řádu, neboť se jedná pouze neformální postup; podatel tohoto podnětu nemá nárok na zahájení řízení vedené z moci úřední. Posuzování těchto podnětů neprobíhá ve správním řízení a o vyřízení podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nevydává žádné rozhodnutí; o tom, že správní orgán neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, je podatel pouze vyrozuměn prostým sdělením (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 - 46, publ. pod č. 3631/2017 Sb. NSS).

[21] Obecně k otázce, zda by měly správní soudy poskytovat ochranu těm, kdo se neúspěšně domáhali u správního orgánu zahájení řízení, jež se podle zákona zahajuje pouze z moci úřední, existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku ze dne 8. 7. 2009 č. j. 3 As 1/2009 - 58, se uvádí: „Podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů, než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ustanovení § 42 správního řádu ani jiného ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. Je tomu tak především proto, že možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží

prvořadě k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta, a nikoliv k realizaci individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Dalším důvodem nepochybně je i skutečnost, že podnět k zahájení řízení z moci úřední může podat kdokoli, tedy i ten, o jehož právech či povinnostech by nebylo v řízení jednáno a jehož práv či povinností by se výsledné rozhodnutí správního orgánu nijak nedotklo. Takový podatel by tedy nebyl účastníkem tohoto řízení a nebylo by tudíž ani účelné mu právě jen pro tuto fázi řízení přiznávat nějaká procesní práva. V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.“ (obdobně např. rozsudky ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 As 8/2011 – 62, a ze dne 24. 6. 2015, č. j. 1 As 11/2015 – 50)

[22] Svůj závěr, že nikdo nemá veřejné subjektivní právo na zahájení řízení z moci úřední a že zde tedy není ani prostor pro ochranu takového neexistujícího práva ze strany správních soudů, a to ani prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, Nejvyšší správní soud potvrdil v celé řadě dalších rozhodnutí, viz např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 As 311/2016 – 26, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 – 46, ze dne 1. 11. 2017, č. j. 6 As 160/2017 – 40, ze dne 11. 4. 2018, č. j. 6 As 363/2017 – 21, a ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 73/2019 – 65. Uvedený názor lze podpořit i poukazem na judikaturu Ústavního soudu, který již v usnesení ze dne 26. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 345/01, konstatoval, že stíhání pachatele přestupku (správního deliktu) a jeho potrestání je „věcí vztahu mezi státem a tímto pachatelem; neexistuje tedy žádné ústavně zaručené subjektivní právo fyzické nebo právnické osoby na to, aby byla jiná osoba pro správní delikt stíhána“.

[23] Nejvyšší správní soud proto přisvědčil názoru krajského soudu, že příslušnou část žaloby stěžovatele bylo nutné dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, neboť nezahájení řízení z moci úřední nemůže být pojmově zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, publ. pod č. 3687/2018 Sb. NSS, který byl sice následně zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, avšak z jiných důvodů, než které jsou relevantní v nyní posuzované věci).

[24] Uvedený závěr ob stojí v posuzované věci i přesto, že z něj rozšířený senát Nejvyšší správního soudu v nedávném rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39, dovodil úzce vymezenou výjimku, která však na nynější případ nedopadá. Ve zmiňovaném rozsudku totiž rozšířený senát konstatoval: „Ten, kdo tvrdí, že je dotčen na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona nezahájil řízení o odstranění nepovolené stavby (nepovolené terénní úpravy), se může bránit proti takové faktické nečinnosti správního orgánu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 násl. s. ř. s.). Vyhoví-li soud takové žalobě, určí, že nezahájení řízení z moci úřední je nezákonným zásahem a současně přikáže stavebnímu úřadu zahájit řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona.“

[25] Možnost vztáhnout tento závěr týkající se řízení o odstranění stavby i na posuzovanou věc vyloučil v citovaném rozsudku sám rozšířený senát:

pokračování

„Právní názor zde vyjádřený je však třeba vykládat restriktivně. Pravidlem (s dále podanými výjimkami) stále zůstává, že uplatnění podnětu, ve kterém podatel vyzývá správní úřad k uplatnění úřední povinnosti (úřední moci), žádné veřejné subjektivní právo nezakládá. To proto, že obecně tu není veřejné subjektivní právo na to, aby správní orgán zahájil z moci úřední nějaké řízení. Pokud by rozšířený senát tuto zásadu v obecné rovině popřel, zcela by změnil charakter správního soudnictví, který je daný zákonem. Správní soudnictví je (být s určitými výjimkami, viz např. § 66 s. ř. s.) povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního (viz § 2 s. ř. s.). Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nabrazovat činnost správních orgánů. Opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu.

K tomu, aby (objektivně protizákonná) nečinnost správního orgánu při uplatnění jeho úřední moci (nezahájení řízení z moci úřední) přímo zasáhla do veřejného hmotného subjektivního práva určité osoby, je tak třeba splnit současně několik podmínek.

První komplex podmínek je důsledným projevem zásady, že soudní řád správní nepřipouští žalobu zásahovou k ochraně práv jiných osob nebo k ochraně veřejného zájmu (*actio popularis*).

Především je třeba, aby šlo skutečně o žalobce, jehož veřejné hmotné právo nebylo ochráněno v důsledku nečinnosti správního orgánu, který v rozporu se zákonem nezahájil řízení z moci úřední. Třebaže toto řízení slouží v první řadě k ochraně objektivního práva, přímým důsledkem nečinnosti správního orgánu je též neposkytnutí ochrany právu subjektivnímu.

Z předešlého logicky plyne, že žalobní legitimaci pro podání zásahové žaloby nemá ten, kdo by se nemohl bránit žalobou proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., které eventuálně z takto započatého správního řízení může vzejít [...]. Například poškozený se tak nemůže domáhat zahájení přestupkového řízení proti podezřelému z přestupku, neboť poškozený či jiné osoby odlišné od obviněného nemohou napadat výrok správního rozhodnutí týkající se viny či sankce, včetně výroku o zastavení řízení o přestupku. Posouzení viny a případné uložení sankce v rámci správního trestání se totiž odehrává výlučně ve vztahu státu a obviněného. Třetí osoba (ať již je touto osobou jiný obviněný, poškozený nebo jiná osoba) nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o správním deliktu s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny (srov. k tomu z početné judikatury např. rozsudky ze dne 31. 10. 2007, čj. 2 As 46/2006-100, č. 2276/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 3. 2008, čj. 8 As 46/2007-98, detailněji pak rozsudek ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 AfS 25/2012-351, Philips Electronics a další, body 208 a 209).“ (důraz doplněn)

[26] Ve smyslu výše uvedeného proto lze uzavřít, že v nyní posuzované věci nemohlo být zasaženo do stěžovatelových subjektivních práv již s ohledem na to, že se domáhal právě zahájení přestupkového řízení, ačkoli veřejné subjektivní právo na jeho zahájení neměl a nezahájení tohoto řízení tedy již pojmově nemůže být zásahem správního orgánu. Krajský soud pochybil, když se v napadeném rozhodnutí zcela nadbytečně zabýval otázkou, zda tvrzeným neoprávněným užíváním stěžovatelova pozemku mohl být spáchán přestupek dle zákona o rybářství, čímž od posouzení podmínek řízení vlastně přeskočil k samotnému meritu, toto jeho pochybení však nemohlo mít vliv na zákonnost

rozhodnutí o odmítnutí návrhu, neboť podmínky pro odmítnutí posuzované žaloby byly v každém případě dány.

V.

Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaní měli ve věci úspěch, příslušelo by jim tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že jim v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu